Column

Deel 3

Het Oeral en Siberië.

Zo vergaat het ons dus, van dag tot dag in Russia. Vandaag is het 30 mei, we zijn 10 dagen onderweg in dit enorme land en ik heb niet te klagen over mijn uitzicht vanuit het zijspan. Ik heb ook al wat stukken gereden, maar over het algemeen is Ad de chauffeur en ik de co-piloot. Er zijn meer mensen onderweg, dat blijkt op de weg naar Kirov. Als we net goed en wel aan het rijden zijn, nu met een snijdend koude wind, zien we een fietser zwaar bepakt, en natuurlijk stop je dan.

"He hallo meneer!" Onze eerste reisgenoot sinds St.-Perersburg. Meneer is uit Arhangel'sk, dat is een grote havenplaats aan de noordkust. Jawel, deze Russische meneer, Balya, als ik het goed onthouden heb, fietst een rondje door eigen land. Op een doodgewone fiets, weliswaar is het achterwiel op een grandioze manier versterkt met vijf draadijzers. Vanuit de naaf naar de velg, er gewoon tussen gelast. Dat mag ook wel, want volgens eigen zeggen zeult hij 83 kg bagage mee. Dat geloof ik best, hij heeft een 'Palaka'-tent en die is made in Russia, dus stevig maar niet echt lichtgewicht. De fietsentassen zijn zelf gemaakt en ook de twee heuptassen van leer, volgestopt met gereedschap en… 'reaal Russian Repelant'. Hij heeft ook een vishengel en pijl en boog bij zich. Achterop bengelt nog een gietijzeren kookpot. We bekijken samen de kaart en hij wijst zijn route toe nu toe. Phoe, hij heeft al een heel eindje gefietst, die meneer Balya. Wat jammer dat we geen Russisch praten.Met ons 'hoe en wat' boekje geeft hij aan hoe lang hij al onderweg is en dat hij geniet van de zon. Dat zal wel als je uit Arhangel'sk komt, waar ze maar drie maanden per jaar daglicht hebben. Ad zou hem graag uithoren over zijn aparte Russische leefstijl en hoe hij onderweg wordt behandeld, als zwerver of als toerist in eigen land? Hij staat te vernikkelen in zijn katoenen jasje en T-shirt. Wij hebben het al koud met al onze motorkleren aan. Oké, onze reis gaat verder de zijne ook, een mooie samenkomst, daag meneer Balya.

We naderen het Oeral gebergte, dat neemt geen spectaculaire vormen aan, maar is wel een van de drukst bevolkte gebieden tot nu toe op onze reis. Met steden als Perm en Jekaterinburg, waar we doorheen moeten. Zoals alle steden in Rusland zien ze er triest en somber uit, met grijze, grauwe flatgebouwen. De oerlelijke buizen-constructies van het Centrale verwarmingssysteem maken het er ook niet mooier op. Die slingeren door de hele stad en bij elke afslag en iedere inrit moet er dus een U-bocht in aangelegd worden. Daarbij zijn ze verroest en lekt het overal, dus betwijfel ik of ze aan het eind nog warm water krijgen. Verder zien we heel veel dronken mensen. Ze lopen te zwalken midden op de weg, vallen pardoes van hun fiets of maken ruzie met elkaar. Ook het verkeer wordt drukker en of die chauffeurs allemaal nuchter zijn, valt te betwijfelen. Ondanks de vele politiecontroles, rijden ze hier allemaal bezopen rond. Alcohol, met name Wodka is ook het eerste wat je krijgt aan geboden. Ook bij een gewoon praatje onderweg. Als je die borrel ter plekke weigert, krijg je meteen de hele fles mee als kado 'with love, from Russia'. Die vervelende politiecontroles zijn vaak verdekt opgestelde patrouilles die pas op het laatste moment de weg op springen. We kunnen ze soms maar net ontwijken. Dus alles behalve rustig toeren hier. Maar we komen er zonder kleerscheuren doorheen. Wel raakt Ad die dag nog zijn motorhandschoenen kwijt, maar dat is een ander verhaal. We waren op zoek naar de ijsgrotten bij Kungur. Om die te bekijken zoeken we een 'Gastinitsa' ofwel een hotel. Hotel Stalagmiet is de toepasselijke naam voor de gebruikelijke bouwval met verrotte ramen en balkons die op instorten staan. Alles naar binnen sjouwen want de motor moet dan weer naar een 'stajanka', of beveiligde parkeerplaats. Daar ergens verliest Ad zijn handschoenen, en die zijn dus verdwenen voor altijd. Het bezoek aan de grotten is gelukkig wel de moeite waard. Ik heb nog nooit zoiets moois gezien. Het is Karst gebergte, dus uitgesleten krijt-soda rots. Waarom daarbinnen ijs ontstaat, is ons een raadsel. Er is helaas alleen informatie in het Russisch. Het is er

natuurlijk ijskoud, maar schitterend mooi. Letterlijk schitterend van de ijskristallen op de wanden, in allerlei vormen, bolletjes op steeltjes, zeshoekige staafjes en dan weer in de vorm van koraal. Het ziet er sprookjesachtig uit. Een stuk verder zijn bevroren watervallen en ijsstalagmieten. Helaas is er gekleurd licht, dat maakt het enorm kitscherig, maar daar is niks aan te doen. We gaan diezelfde dag weer op pad, richting Jekatarinburg.

We hebben schitterend weer en mooie uitzichten. Het is een goede weg door het Oeral gebergte tot we een bord zien waarop zoiets staat als… omleiding!!! De weg draait scherp naar links en we rijden om een meer heen. Nog steeds schitterende uitzichten, maar ondertussen mis ik waarschijnlijk een ander bord en we belanden op een onverharde gravelweg. Nog niks aan de hand tot het omhoog trekt en we voor ons een auto zien slippen. Wij beginnen ook akelig te slingeren en hangen dan, tot aan de koffers, in diepe blubber sporen vast, halverwege op de helling. We proberen zo snel mogelijk te draaien. Die modderzooi zuigt zich vast. Met veel duwen en trekken lukt het ons toch het zijspan om te draaien en we hobbelen terug.

Inderdaad een bord gemist, en wat nu?! We zitten vet onder de modder. Bij een paar huisjes staat een pomp en er is iemand zijn auto aan het wassen, dus wij sluiten ons hierbij aan. Maar er is geen beginnen aan. Die modder plakt en is niet zomaar weg te spoelen. We maken de remmen enigszins vrij door de modder met de hand weg te scheppen, met gevolg dat de zooi niet meer van je hand af gaat en da zien we zelf uit als varkens na een modderbad.

We hadden bij onze laatste kampeerplek ook al moeite met wegrijden. Doordat de modder zo plakt en het spatbord vrij laag op de band zit, slibt dat totaal dicht, plus remschijf en klauw. Daar moet wat aan gedaan worden. We zijn nog niet eens halfweg en niet eens echt in Siberië of we hangen al vast! Op de volgende kampplek wordt het spatbord eraf gesloopt en Ad zaagt er een stuk af. Dan verlegt hij de kilometerkabel en verder komen we niet die avond, want dan zijn er weer de muskito's en vluchten we de tent in.

De volgende dag vinden we nog een stuk vrachtwagenband en dat nemen we mee om nog meer modificaties aan te brengen. In Jekatarinburg treffen we twee jongemannen die net terug zijn uit Vladivostok! Ze spreken een beetje Engels en vertellen dat ze regelmatig op en neer gaan om in 'Vladi', zoals zij het noemen, tweedehands auto's te halen en die hier verkopen. 6000 km in acht dagen non stop rijden. Dus er is een weg! Volgens onze informatie is dit stuk Transsib nog gewoon een slingerend kiezelpad vol gaten. Soms wel, soms niet. Het ligt aan de weergoden of we aankomen. En de maffia! Onderweg kan je de vreemdste verrassingen tegenkomen.Ze adviseren ons niet met de BMW door te rijden, te leuk 'speelgoed' om aan de maffia kwijt te raken! Zij hebben genoeg ervaring en moeten vaak 'tol' betalen anders gaat hun auto in vlammen op. Welkom in Siberië. Er is wel een alternatief om in Cita de trein te nemen naar Kabarovsk en zo het moeilijkste stuk te vermijden. Er wordt namelijk nog gewerkt aan de weg en dat stuk is hele grove gravel. Voor ons met het zijspan niet te rijden zonder een flink aantal reserve banden mee te nemen, en ze menen het ernst. Zij kunnen het weten. Zij vertellen ook dat de wegen op de kaart 'Winterroads' zijn. Dat wil zeggen alleen in de winter begaanbaar, als alles bevroren is. Nu is alles ontdooit en de natte blubber veel te zwaar om doorheen te rijden. Ze wijzen op de motor en het zijspan dat al flink onder de modder zit. Ik denk aan het stuk helling van gisteren en de duwpartijen tot nu toe met wegrijden als het 's nachts had geregend. We besluiten toch maar een stuk zuidelijker te gaan rijden, maar niet lang op de grote doorgaande route te blijven zoals de M53 of wel de Baikal. Deze maakt deel uit van de Transsiberische autoweg. Dat zijn inderdaad de plekken waar je moet gaan oppassen en niet meer zorgeloos kan kamperen zoals tot nu toe. Die twee jongens zwaaien ons uit en we rijden richting Tjumen en daarna Omsk. Daarmee hebben we ook Europa verlaten en zijn in het Aziatische deel van Rusland beland. Vanuit Omsk willen we dan weer binnendoor verder naar Barnaul om verder zuidwaarts naar het Altai gebergte te rijden, het Zwitserland van Rusland, voor een bezoek aan de Mont Belucha. Daarna zullen we dan weer omhoog rijden en terug naar de doorgaande route, de M53. Daar beslissen we dan of we bovenover, via Ust Kut, of 'gewoon' onderlangs, via Irkuts, om het Baikalmeer heen rijden.Maar eerst weer op pad. Het wordt nu vlak, we laten het Oeral gebergte achter ons. We rijden Siberië in. Het is er meteen al moerassig, zompig en benauwd. Eindeloze vlaktes afgewisseld met berkenbosjes en moerassen.

De eerste voorproefjes op wat ons de komende dagen te wachten staat. Om een kampeer plek te zoeken duiken we van de hoofdweg af en via een betonbaan komen we in een dorp waar we een stuk verder in een wei belanden. Hier lopen paarden te grazen. Het is geen echt gras wat er groeit, meer iets mosachtigs! Er loopt een soort pad, dus we rijden nog een stukje door. In een Elzenbosje maken we kamp. Een pracht plek met wilde bloemen maar ook duizenden muskito's. Het is windstil en we koken ons maaltje binnenshuis. Het gezoem van het ongedierte neemt toe, dit keer zijn er ook heel kleine vliegjes bij die gewoon door ons net heen kruipen en gigantisch bijten. Dan maar de tent in, die houden we hermetisch afgesloten, eigenlijk geen doen met dit benauwde weer.

Als we dan al een tijdje geslapen hebben worden we allebei wakker van een raar dreunend geluid! Net alsof er in de verte een trein aankomt! Zijn we zo dicht bij de spoorlijn! Heel snel komt iets op ons af? Binnen een paar seconde is het gedreun veranderd in het gehuil van een storm. Regen klettert nu op de tent en die buigt zwaar door. Om ons heen horen we bomen kraken en takken slaan tegen de tent. We kunnen niks doen, we zijn aan de weergoden overgeleverd. De tent blijf heel en we houden het droog. Het blijft onweren, af en toe een flits en een knal, maar de ergste regen is snel voorbij. Het muskito net hangt in de knoop tussen afgebroken takken, maar zover we kunnen zien staat het zijspan er gelukkig ongedeerd bij. Veel slapen we niet meer die nacht . Als we 's morgens naar buiten kijken is alles in nevel gehuld. Het is weer windstil en we worden levend opgegeten door de muggen. We gaan zonder ontbijt op pad. Eerst een weg banen door de afgebroken takken en dan met veel slippen en slingeren door de ondergelopen weide.

We rijden ten zuiden van de Trans Siberische spoorlijn, en de M51 staat op de kaart ten noorden van die spoorlijn aangegeven. Voor het uitzicht maakt het niks uit, het blijven berkenbosjes met moerassen en eindeloze vlaktes. We maken foto's van de afgestorven witte berkenbomen die schitteren in de zon. Ook dit is Rusland.

Einde deel 3

Volgende maand het vervolg van onze wereldreis!